

Και μὴ θίγων τὸ συμφέρον
τῆς Εὐρώπης τῆς ἀμάμου
καὶ τῆς ἀφιλοκεδοῦς.

Πόλεμος ξαναμουγγρίζει
καὶ μὲ γδούπους φοβερίζει
κί' ἕνα κί' ἄλλον διλωμάτη.

Τώρα πλῆτσοικα πολλά,
κί' ὄλοι σώνει καὶ καλὰ
ὀίχονται ν' ἀρπίζου καί.

Πόλεμος ἐκδικητής,
νικηφόρος, λυρωτής
ἀπὸ στεναγμοῦ ἀιώνων.

Κί' ἀπὸ τοῦτον, προσφιλή,
ὠφελούνται πρὸ πολὺ
ὄσοι τὸν κυττάζουν μόνον.

Πόλεμος, μπάμ μπὸμ καὶ βάρει,
πόλεμος, ποῦ 'στὸ ποδάρι
σχω θήκανε φονιάδες
καὶ Τουρκαλβανοὶ τσολιάδες,
καὶ γυρεύουν τώρα κράτος ἀνεξάρτητον σάν τ' ἄλλα,
ἐνῶ κίψιμο τοῦς πρέπει καὶ μαχαίρι καὶ κρεμάλι.

Νέος πόλεμος, ποῦ φρίττεις
μ' ἕνα τρόμον ἀγωνίας,
καὶ προβάλλει κυβερνήτης
τῆς μελλούσης Ἀλβανίας
ὁ Κιςμάλ ὁ προσφιλής,
ποῦναι τσαροχιάς ἱσπότης,
καὶ φιλέλλην ἐν πολλοῖς
καὶ πλατσικολόγος πρώτης.

Π. —

Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ,
τῶμαδες τὸ μαντίτο,
ποῦ' βρίσκονται γι' αὐτὸ γυαλοὶ
κί' ὁ κόσμος ἔνω κάτω;

Τρόμος παντοῦ καὶ συμφορά...
'στῆς Μεσογείου τὰ νερά
τὸ Χαμηδιῆ προβάλλει.

Σβύνουν καὶ φάρους καὶ φανούς,
καὶ ταραχ' ἰστοῦς Συριανοῦς
παράποτε μεγάλη.

'Εμπήκε πάλι, φουκαρά,
'στῆς Μεσογείου τὰ νερά,
καὶ τρέμει πόντος καὶ ξηρά.

Μὲ τὸν Ρεούφ τὸν πειρατὴ
ποῦ πάει δὲν γνωρίζει,
τρομάζει καὶ τρομοκρατεῖ,
φοβάται, φοβερίζει.

Εἶδα 'στὸν ψεύτη τὸν ντουζιῶ
'Αρμάδες, ἄρμενα, πανιά,
καράβια καὶ πλεούμενα.

'Ἄλλὰ δὲν εἶδα σάν κί' αὐτό,
ποῦ' πήρε δρόμο δυνατὸ
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

'Ἀπ' ὅλα τὰλλα μοναχὸ
πλανᾶται, κίτρινηάρη,
καὶ δὲν τάφινουν τὸ φτωχὸ
καὶ κάρβουνα νὰ πάρη.

Γι' αὐτὸ μιλούγκαί 'στὴν Φραγκαῖ,
καὶ συμβολίζει τὴν Τουρκιά,
ποῦχασε τὰ νερά τῆς.

Κί' ἔτσι μᾶς φέρνεται κί' ἄλλοῦως,
κί' ὁ νέος Τοῦρκος κί' ὁ παλῆρος
θρηνηεὶ τὴν συμφορά τῆς.

Φ. — Εὐπῶ καὶ μούπαν ἔρχεται τὸ Χαμηδιῆ καὶ πάλι,
καὶ μόνος μου παραλαλῶ,
καὶ κατεβαίνω 'στὸ γυαλὸ
μ' ἕνα μεγάλο κῆλι.

'Εγὼ τὸ πρωταπάντησα τὸ κακομοιρασμένο
'στὴ Σύρα, 'στὸ Σουέξ, κί' ἄλλου,
μοῦ λεί κῆμα τοῦ γυαλοῦ
θολό, μελανιασμένο.

Δεύτερο κῆμα ρώτησα: γιὰτι νὰ ξεμουτση
'στῆς Μεσογείου τὸν γυαλὸ;
περνᾶ τὸ κῆμα τὸ τρελλὸ
χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήση.

Τὸ τρίτο κῆμα ρώτησα: γιὰτι κί' πάλι πλέει
'στῆς Μεσογείου τὰ νερά
μὲ τὸν Ρεούφ τὸν μασκαρά...
ἔξρω κί' ἐγὼ μοῦ λεί.

Τέταρτο κῆμα ρώτησα: γιὰτι μᾶς φοβερίζει
τὸ Χαμηδιῆ τὸ φοβερό;
γιὰ τὸν κακὸ τὸν τὸν καιρὸ
τὸ κῆμα ψιθυρίζει.

Καὶ κερμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γ' ἠμνασιάρχου σθεναροῦ τοῦ Παπαβασιλείου
ὀδῆ πρὸς τὸν Διαδόχον ἀρχαίου μεγάλειου.